

ศิลปะการแสดงคืออะไร ?

อริสโตเติล (Aristotle) นักปราชญ์ชาวกรีก กล่าวว่า

“ศิลปะการแสดง คือ การเลียนแบบธรรมชาติ”

ธรรมชาติเป็นสิ่งที่มีความยิ่งใหญ่ เป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจต่อศิลปิน นักแสดง ในการสร้างสรรค์งาน ธรรมชาติจึงเปรียบเป็นแหล่งวิทยาการที่เป็นแม่แบบสำคัญต่อมวลมนุษยชาติที่เราต้องเรียนรู้ เข้าใจ เพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ ธรรมชาติจึงเป็นแกนหลักที่เป็นหัวใจสำคัญ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อศิลปะการแสดง

มนุษย์มีความสามารถเหนือสัตว์ทั้งหลายในเรื่องการเลียนแบบและมีสติปัญญาในการเรียนรู้ เข้าใจต่อสรรพสิ่งต่าง ๆ มีสัญชาตญาณของการเลียนแบบมาตั้งแต่กำเนิด รู้จักการเลียนแบบการใช้ภาษาคำพูด การวางตัว ตลอดจนการดำรงชีวิตในสังคม พรสวรรค์พิเศษในการเลียนแบบของมนุษย์ ทำให้เกิดความประทับใจ ชื่นชมในความสามารถของมนุษย์ด้วยกันเอง ทั้งหมดนี้กลายเป็นแนวทางนำไปสู่การสร้างสรรค์ด้านการแสดงในที่สุด

การเลียนแบบธรรมชาติ ไม่ใช่การเลียนแบบการกระทำด้วยการถอด
โครงร่างมาทั้งหมด หรือกระทำซ้ำแบบตรง ๆ แต่การเลียนแบบ
ธรรมชาติของ “นักแสดง” จะเป็นไปอย่างมีจินตนาการ ในเรื่องของ
การเรียนรู้ การสร้างสรรค์ และการแสดงออก โดยเฉพาะส่วนที่เป็น
ความงาม อารมณ์ ความรู้สึก ที่ถ่ายทอดออกมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย
เพื่อวัตถุประสงค์ของการสื่อสารและการแสดงออกทางความคิด

ข้อสรุปของ “ศิลปะการแสดง”

ศิลปะการแสดง เป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งระหว่างมนุษย์
ด้วยการใช้คำพูดถ่ายทอดความคิด และศิลปะของการ
แสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึก (ลีโอ ตอลสตอย)

ข้อสรุปของ “ศิลปะการแสดง”

การแสดงจึงคล้ายกับ “การเล่นสมมติ เป็นความเพติดเพลิดที่มนุษย์ทุกคนเล่นมาตั้งแต่เด็ก เป็นความพยายามหลีกเลี่ยงจากความเป็นตัวเองไปเป็นผู้อื่น อยู่ในจินตนาการใหม่ ๆ ในสถานการณ์ที่เราไม่อาจจะหาพบได้ในชีวิตประจำวัน นักแสดงพยายามสร้างคิดว่าเป็นผู้อื่น ในขณะที่มีจิตสำนึกปกติดีทุกประการ ลักษณะนี้เป็นส่วนหนึ่งที่น่ามาใช้เพื่อประเมินผลของความ เป็นนักแสดงได้

คุณสมบัติของนักแสดง

1. การมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง

นักแสดงควรมีคุณสมบัติพิเศษแตกต่างจากศิลปินสาขาอื่น เพราะต้องใช้ร่างกายและเสียงเป็นเครื่องมือในการนำเสนอ งานศิลปะต่อผู้ชม นักแสดงต้องมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ พุดออกเสียงถูกต้อง มีสติปัญญาศึกษาบทบาทการแสดง เพื่อการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ไม่ประหม่าหรือขี้ดเนิน

2. พรสวรรค์ทางการแสดง

รู้จักใช้จินตนาการ ประสบการณ์ที่ผ่านมา รู้สึกับ สภาพแวดล้อม ร่วมกับการมีปฏิภาณไหวพริบ รับรู้ ความรู้สึกได้อย่างฉับไว มีความละเอียดอ่อน มีเหตุผลในการ ทำงาน มีความเข้าใจเรื่องสุนทรียศาสตร์ รู้จักการควบคุม จังหวะ ลีลา การเคลื่อนไหว การแสดงออกอย่างเหมาะสม และที่สำคัญคือ ดึงดูดผู้ชมได้ตลอดเวลา

คุณสมบัติของนักแสดง

3. การมีระเบียบวินัยและพลังในการทำงาน

4. มีความเข้าใจในงานศิลปะ

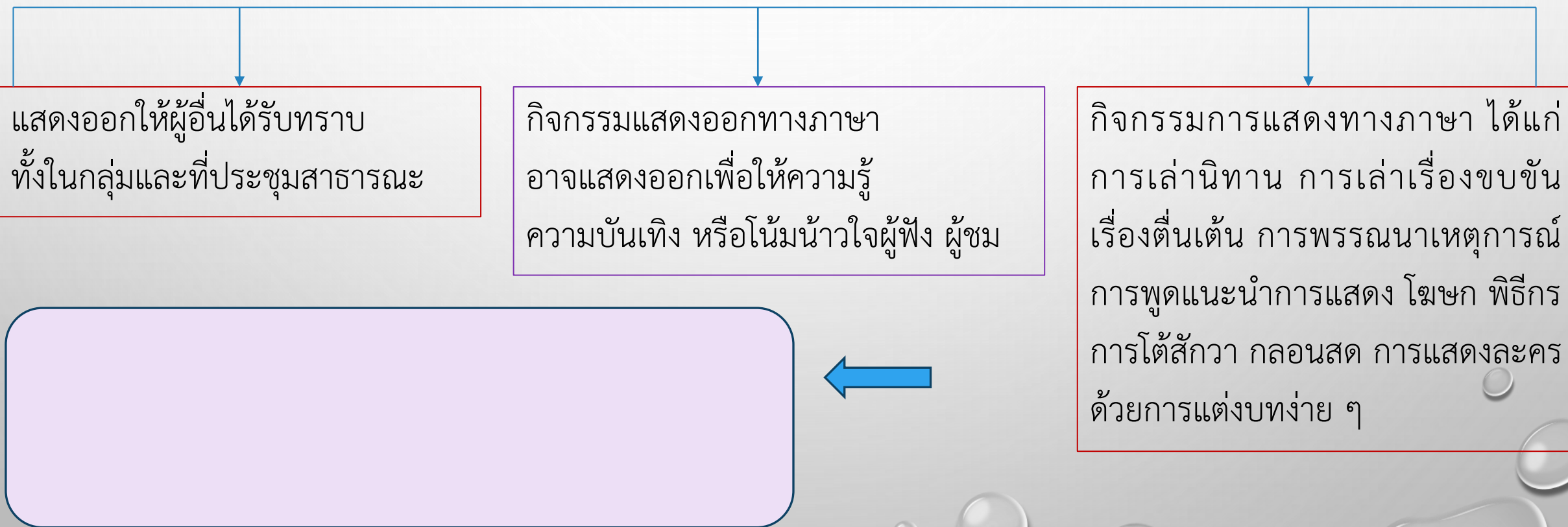
นักแสดงควรเป็นผู้มีพื้นฐานความรู้ด้านศิลปะ มีรสนิยมดี มีความรู้รอบตัว นอกจากจะมีความเข้าใจในศิลปะการแสดงแล้ว ควรมีความรู้ในเรื่องงานประพันธ์ ดนตรี และนาฏกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของวัฒนธรรม จึงจะสามารถเข้าใจบุคลิกตัวละคร ดีความและแปลความจากบทได้อย่างถูกต้อง

5. มีความศรัทธา เชื่อมั่นในการแสดง

ภาษาไทยเพื่อการแสดง

การใช้ภาษาทั้งคำพูด (วจนภาษา) และการไม่ใช้คำพูดที่เรียกว่า (อวจนภาษา)

ความสำคัญของการใช้ภาษาไทยเพื่อการแสดง

1. การใช้ภาษาไทยแสดงออกได้ดี

ผู้รับสารสามารถเข้าใจความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ

2. การดำเนินชีวิตสะดวกราบรื่น

การใช้ภาษาไทยแสดงออกได้อย่างเหมาะสมในชีวิตประจำวัน ด้านการงาน
กิจธุระ อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ จะทำให้การดำเนินชีวิตสะดวกมากขึ้น

3. เผยแพร่ความรู้และโน้มน้าวใจได้

4. ให้ความบันเทิงแก่ผู้อื่นได้

ความสามารถทางการแสดง โดยเฉพาะการแสดงออกทางภาษาได้อย่าง
เหมาะสม จะให้ความบันเทิงรื่นรมย์แก่ผู้อื่นได้

5. ช่วยให้มีบุคลิกภาพที่ดี

6. มีทักษะในการแสดงและการใช้ภาษา

การแสดงออกจะทำให้มีทักษะทั้งทางด้านการแสดงและการใช้ภาษา ทำให้
เกิดความมั่นใจ กล้าพูด กล้าแสดงออกมากขึ้น

การใช้วจนภาษาและอวจนภาษาในชีวิตประจำวัน

การใช้วจนภาษา ด้านการพูด การเขียน การศึกษาหาความรู้ การติดต่อสื่อสาร ประกอบอาชีพต่าง ๆ
ล้วนเกิดขึ้นตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงหลับไป

ส่วนอวจนภาษา เราใช้ควบคู่ไปกับภาษาถ้อยคำตลอดเวลา อาจจะรู้ตัวบ้าง ไม่รู้ตัวบ้าง เช่น
การเอามือสองข้างกุมขมับอยู่ ผู้รับสารสามารถบอกได้ว่า บุคคลนั้นกำลังปวดศีรษะ กลุ่มใจ
คิดอะไรไม่ออก หรือว่าวุ่น

ปัจจัยที่ช่วยให้การใช้ภาษาเพื่อกิจกรรมการแสดงได้ผล

ในการพูดหรือการแสดง ผู้พูดหรือผู้แสดงจะต้องมีการเคลื่อนไหวบ้าง จะทำให้การแสดงนั้น น่าสนใจ มีชีวิตชีวาขึ้น การใช้มือใช้แขน ก็เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะช่วยให้การพูดมีรสชาติและการแสดงสมบัตบาทมากยิ่งขึ้น แต่ควรใช้อย่างมีจังหวะพอควร ไม่ยกมือขวักไขว่ตลอดเวลา ก็จะช่วยทำให้การแสดงเป็นธรรมชาติมากขึ้น

การฝึกความสามารถในการแสดงออกทั้งทางด้านวัจนภาษาและอวัจนภาษา

1. ฝึกพูดแสดงความรู้ความคิด อาจทำในกลุ่มเล็ก ๆ เช่น ในชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุย การอภิปรายจากหนังสือที่ได้อ่าน การเล่า การบรรยาย เมื่อเกิดความมั่นใจแล้ว จึงไปเผยแพร่ในที่สาธารณะ

2. ฝึกแสดงความรู้สึกและอารมณ์ในด้านต่าง ๆ ที่ควรฝึกเบื้องต้นคือ การฝึกพูดแสดงความยินดี การแสดงความเสียใจ การกล่าวอวยพร การกล่าวอำลา ส่วนการฝึกพูดแสดงอารมณ์ ควรฝึกจากบทบาทการแสดงละครสั้น ๆ ฝึกพูดในอารมณ์ดีใจ อารมณ์โกรธ อารมณ์รัก และอื่น ๆ

3. ฝึกพูดแสดงบทบาทของบุคคลในอาชีพต่าง ๆ ฝึกจากการสังเกต เช่น นักกฎหมาย แพทย์ ครู นักธุรกิจ แล้วลองเลียนพูดแสดงบทบาทนั้น ๆ แล้วให้เพื่อติชม

การฝึกความสามารถในการแสดงออกทั้งทางด้านวัจนภาษาและอวัจนภาษา

5. ฝึกการปั้นหน้าหรือตีสีหน้า ผู้ที่สนใจในการแสดง จะต้องฝึกปั้นหน้าหรือตีสีหน้าเป็นประจำ เพื่อการแสดงจะได้แนบเนียน ใบหน้าที่เป็นพื้นฐานการแสดง คือ ใบหน้าแสดงความยินดี ความเสียใจ การแสดง ความสนใจ ความงุนงง ฝึกโดยการกำหนด สถานการณ์ขึ้นแล้วร่วมกันแสดง

6. ฝึกแสดงสีหน้าเพื่ออำพรางความรู้สึก การแสดงสีหน้า เป็นอวัจนภาษาที่มีความสำคัญมาก ทั้งในด้านการวางตน ในสังคมและในกิจกรรมการแสดง บางครั้งคนเราอาจรู้สึกโกรธ ดีใจ แต่สามารถซ่อนความรู้สึกได้ ซึ่งนับว่าเป็น ประโยชน์ในการอยู่ร่วมกันในสังคม

การเตรียมตัวพูดหรือแสดง

- ® ในการพูด ควรจะมีการวางโครงเรื่องหรือเตรียมหัวข้อการพูดให้เรียบร้อย ว่าครอบคลุมเนื้อหาใดบ้าง จำดำเนินเรื่องและสรุปอย่างไร
- ® สำหรับการแสดง ควรจำเนื้อเรื่องและท่องบทให้แม่นยำ ถ้ามีอุปกรณ์การแสดงควรเตรียมไว้ให้พร้อม

การวิเคราะห์ผู้ฟัง

จะต้องวิเคราะห์ด้าน เพศ วัย ฐานะ อาชีพ ระดับความสนใจ ความเชื่อ ความคาดหวัง โอกาส เวลาและสถานที่ที่จะพูด

สรุป

- ปัจจัยที่จะช่วยให้กิจกรรมการแสดงได้ผล
- การฝึกฝนในด้านต่าง ๆ เพื่อกิจกรรมการแสดง
- การวิเคราะห์ผู้ฟัง